

vi de 99 pCt. af den danske Befolkning, ville de staa lige saa uvidende, som jeg staaar, og heller ikke vide, hvad de Mennesker have gjort. Det var derfor muligt, at der ogsaa var andre Omraader, hvor der kunde raades noget Bod. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at det skal ikke blive vanskeligt at finde Personer paa Kultusministerens Budget, som altsaa have faaet deres Understøttelse paa Grund af, at de have skrevet et Teaterstykke, eller maaske de have skrevet Afhandlinger om et eller andet Spørgsmaal. Men jeg er nu ellers af den Formening, at mange af dem ikke en Gang have gjort Samfundet saa megen Gavn som en almindelig Grøftegraver, naar han ellers er en dygtig Mand — men alligevel faar hans Enke og undertiden hans Børn ogsaa Understøttelse; det gaar undertiden til Børnene med, naar den paagældende er død — burde saa ikke ogsaa saadan en Grøftegraver lige saavel have Understøttelse som de andre? Som sagt, jeg mener, at her var virkelig et Omraade at foretage Udrensning paa, her var der noget at tage fat paa. Det kan nok være, at overfor Regeringen tale vi vel for døde Øren i denne Henseende, for det er jo næsten et akademisk Ministerium, der sidder. Ja, det er jo ikke rene Akademikere alle sammen, men naar de ere færdige med Udrensningen, bliver der kun Akademikerne tilbage; det kunne vi være temmelig visse paa, og saa kan det vel ikke hjælpe stort at tale om, at vi med Hensyn til de Værdier, som ere fremskaffede paa det aandelige Omraade, skulde tage Reb i Sejlene. Derfor er det ikke til Regeringen, jeg retter min Anmodning, nej, det er til de Folkets kaarne Mænd, som sidde i Finansudvalget, og som virkelig burde og skulde skære en hel Del bort der.

Nu ved jeg nok, at den Tanke kommer bestandig frem: Ja, men den faar, og den faar, og er saa ikke den anden, som kommer og melder sig, lige saa berettiget? Og det kan der jo være noget sandt i; men fordi en hel Mængde har faaet, som ikke skulde have det, derfor gaar det saaledes, at vi aldrig faa standset. Skulle vi vedblive at glide ned ad det Skraaplan, ad hvilket vi allerede ere kørte alt for langt, naa vi til sidst ned til Bunden og se ingen Vej til at komme ud. Naar jeg gør disse Bemærkninger, er det netop, fordi jeg mener, at det ikke tidt nok kan betones, at det ikke blot er paa dette Felt, vi for Øjeblikket behandle, der maa tages

Reb i Sejlene, men ogsaa paa mange andre Felter, navnlig, tror jeg, med Hensyn til det, vi kalde de aandelige Værdier, Litteratur o. s. v. — jeg ved godt, at der kan være fortjente Mænd, hvem der kan tilkomme en Understøttelse, og det skal jeg være den sidste til at undslaa mig for at bevilge, men jeg tror, der kommer alt for urimeligt mange med der. Jeg tror, at naar vi gaa saa vidt, som vi gjorde for et Par Aar siden, da vi søgte efter, om ikke den afdøde skulde have en Hustru — om ikke den sidste, saa en anden —, som der kunde blive Anledning til at give noget, saa er Udvalget kommet til at jage vel stærkt efter Personer, hvem det kan faa Lov at give Understøttelse. Som sagt, der er baade dette og mange andre Felter, hvor der bør og maa tages Reb i Sejlene. Naar vort Budget er kommet op til ikke saa lidt over 100 Millioner, ere vi meget for højt oppe, og Grunden er den, at Staten er bleven en Malkeko, som alle ville malke, men der er jo Mænd, som ere satte til at passe paa, og de skulde forstaa at vælge og vrage og faa skudt til Side alt, som ikke var nødvendigt, saa vilde der sikkert kunne spares mange Millioner.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg kunde ønske, vi maatte komme til det Tidspunkt, hvor man sparede alle Bevillinger til Landbrug, Industri, Haandværk og alle forskellige Grene af vort Samfund, den litterære ikke at forglemme, thi saa stod Staten paa sit naturlige Stade og forvaltede den almindelige Statshusholdning i Stedet for at forvalte alle mulige Samfundsgrene. Lad Borgerne hellere beholde Pengene selv og forvalte dem selv i Stedet for at lade dem gaa igennem Statskassen og tilbage igen. Jeg vil slutte med at sige, at jeg har ikke noget imod, at dette Forslag fremmes, og at de foreslaaede Bespareser — for de væsentliges Vedkommende — gennemføres, uden at vi i Øjeblikket faa tilsvarende Nedsættelser paa andre Omraader, men jeg vil haabe, at alle Rigsdagsmænd da ville lægge deres Lod i Vægtskaalen for at faa lignende og helst noget større Bespareser paa alle andre Omraader, og at de ville arbejde hen til, at Staten maa komme ind paa det Felt, hvor den bør og skal være, og kun give Tilskud til saadanne Ting, som ere absolut nødvendige, og saadanne Statsforanstaltninger, som Staten skal administrere, som Samfundet ikke kan administrere.